Άνθρωπος: είδος υπό εξαφάνιση

Αρχικά, αξίζει να επαινεθεί από μόνο του το γεγονός ότι ένα αντιεμπορικό έργο όπως οι *Πτεροδάκτυλοι* του Νίκι Σίλβερ παρουσιάζεται σε κεντρική σκηνή της Αθήνας (θέατρο Αθηνών) και μάλιστα με μια τόσο αντινατουραλιστική ανάγνωση.

Ο 40χρονος αμερικανός συγγραφέας παρασύρει τον θεατή στην παγκόσμια δίνη της αποσύνθεσης των ηθών, αποκαλύπτοντάς του τον μηχανισμό της νεοϋρκέζικης σχιζοφρενούς κοινωνίας, που μπορεί να διαθέτει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της αλλά δεν απέχει και πολύ από τη δική μας.

Μέλη μιας οικογένειας στη δίνη της αποσύνθεσης, η Αγγελική Δημητρακοπούλου και ο Άρης Λεμπεσόπουλος βυθίζονται στο μαύρο χιούμορ των *Πτεροδάκτυλων* κυρίως χάρη στους σκηνοθετικούς χειρισμούς τής Βαρβάρας Μαυρομάτη

Πυρήνα του έργου αποτελεί η αστική οικογένεια Ντάνκαν: μια νευρωτική, υπερφίαλη, αλκοολική μάνα (Μίνα Αδαμάκη), ένας αδιάφορος πατέρας (Άλκης Παναγιωτίδης) με την κλασική σεξουαλική φαντασίωση προς τη θυγατέρα του, μια αποπροσανατολισμένη κόρη (Αγγελική Δημητρακοπούλου) που ερωτεύεται έναν ελαφροΐσκιωτο σερβιτόρο (Δημήτρης Αλεξανδρής) και ένας ομοφυλόφιλος γιος, φορέας του AIDS (Άρης Λεμπεσόπουλος).

Η πλοκή εμπεριέχει σημεία και τέρατα, που οδηγούν τους ήρωες στα τελευταία στάδια της ύπαρξής τους: Η μάνα προσλαμβάνει τον εραστή τής κόρης στο υπηρετικό προσωπικό (μάλιστα, τον ντύνει καμαριέρα), εκείνος με τη σειρά του πέφτει θύμα της γοητείας του γιου και κατ' επέκταση κολλάει τον θανατηφόρο ιό, ενώ ο ίδιος ο γιος ξεβάβει από τον κήπο έναν απολιθωμένο δεινόσαυρο τον οποίον συναρμολογεί στο σαλόνι, επισημαίνοντας έτσι πως ο σημερινός άνθρωπος είναι ένας είδος υπό εξαφάνιση, ακριβώς όπως τα προϊστορικά αυτά τέρατα.

Χρησιμοποιώντας ως μοχλό της δράσης την παραδοξολογία, τον αυτοσαρκασμό και ένα μαύρο –κατάμαυρο– χιούμορ, ο Νίκι Σίλβερ δεν είναι πάντα σε θέση να χειριστεί το υλικό του· διογκώνει τις καταστάσεις σε τέτοιο σημείο ώστε είναι εύκολο για έναν σκηνοθέτη να πέσει στην παγίδα του απλοϊκού μελοδράματος ή της χοντρής φάρσας.

Η Βαρβάρα Μαυρομάτη, ωστόσο, όχι μόνο ξεφεύγει από τους σκοπέλους αλλά φτιάχνει μια ενδιαφέρουσα παράσταση, η οποία ευδοκιμεί μέσα στο συμβολικά επικλινές σκηνικό του Γιώργου Σουγκλίδη, τους ψυχρούς φωτισμούς της Κατερίνας Μαραγκουδάκη και την πρωτότυπη μουσική του Κωνσταντίνου Βήτα. Στην ευδοκίμηση αυτή συμβάλλουν, κατά κύριο λόγο, η Μίνα Αδαμάκη και ο Άρης Λεμπεσόπουλος, οι οποίοι, με ερμηνείες που αποφεύγουν οποιαδήποτε γραφικότητα, δεν στέκονται στην επιφάνεια των πραγμάτων αλλά βυθίζονται στο υπαρξιακό μεδούλι των χαρακτήρων που υποδύονται. Επιπλέον, καταπολεμούν τις μανιέρες τους και μαζί με τον Δημήτρη Αλεξανδρή χειρίζονται το χιούμορ του κειμένου με αξιοσημείωτο μέτρο.